

PROLÓG

Vzduch preťal prenikavý praskot a v diaľke zadunel hrom. Z neba sa lial dážď a v zúrivých prúdoch stekal po tabuli z čírokameňa. Havko zakňučal a zaboril si tváričku pod teplé brucho psej mamy. Jeho sestrička Piskľa sa k nemu pritúlila a triasla sa od hlávky po chvostík.

„Tíško, šteniatka moje. Nemusíte sa ničoho báť.“ Psia mama im láskyplne oblizla ušká, aby ich upokojila.

Havko zdvihol ňufáčik, lebo keď počul mamin hlas, cítil sa v bezpečí. Ďalší záblesk bieleho svetla ho na chvíľu oslepil a vzápätí sa všetko opäť ponorilo do tmy. Havkovi vstala srst' dupkom a jeho bračkovia a sestričky kňučali jeden cez druhého a túlili sa k sebe, aby sa toľko nebáli.

Psia mama si ich privinula veľkou prednou labkou a plynulými pohybmi ružového jazyka im umývala kožušky. „Viem, že sú to strašidelné zvuky, no je to iba búrka. Nebeskí psi sa hrajú na súboj a hašteria sa s Bleskom. Pre nich je to iba zábava.“

Po nebi znova preskočil blesk. Zanechal za sebou ohnivú stopu a ďalší dunivý hrom. Nad hlavami im zavyl mohutný vietor. *Neznelo* to ako hra.

„Neublížia jeden druhému?“ Havko si spomenul, ako psia mama šteniatkam kázala, aby sa hrali pekne.

„Nie, neskrivia si ani chl p na hlave. Len sa zabávajú.“ Pohladkala ňufákom jedno šteniatko za druhým. „Nebeskí psi sa narodili v rovnakom vrhu, presne ako vy, šteniatka moje, a Blesk je ich priateľ. Priatelia a súrodenci si pomáhajú v dobrom aj zlom.“

„Ale mne sa zdá, že sa veľmi *hnevajú*,“ zakňučal Ťapko.

„Určite sa iba hrajú?“ pridala sa Jajka.

„Áno, určite,“ odvetila psia mama skalopevným hlasom. „A teraz choďte spinkať, deti. Aj Nebeskí psi pôjdu už čoskoro spať.“

Havko v maminom hlase čosi začul, a kým si jeho súrodenci hľadali najpohodlnejšie polohy, aby boli čo najbližšie k mame a tlkotu jej srdca, pozrel sa jej do hlbokých hnedých očí.

Uhla pred jeho pohľadom a odvrátila tvár, aby sa pozrela cez čírokameň, za ktorým sedela Mesačná sučka, kým nezmizla z tmavého daždivého neba. Zazrel azda v maminej tvári pochybnosti alebo sa mu to iba zdalo?

Havkovi oťažela hlávka, keď sa započúval do pokojného pravidelného odfukovania a hmkania bračekov a sestričiek. Chcel sa mamy ešte povypytovať na Nebeských psov, no premohla ho únava. Položil si ňufáčik na labky a zatvoril očka.

Keď sa Havko zobudil, z búrky zostal už len slabý dážď. Stále bolo neslno a súrodenci okolo neho spinkali v kôpke mäkkých, teplých telíčok. Mykol sa, lebo si všimol, že psia mama pri nich

nie je. Zavetril vo vzduchu a zachytil jej pach tesne predtým, ako zazrel jej siluetu v tieni neďaleko peľachu.

Pozorovala bubnovanie dažďových kvapiek po čírokameni s hlavou zdvihnutou k nebu, akoby sedela na stráži. Slabo zavrtela chvostom, keď sa k nej Havko blížil, a s úsmevom na pyskoch sa k nemu otočila. Bol si *istý*, že tentoraz v jej očiach zazrel ustarostený pohľad.

Havko sa rozbehol, no zastal niekoľko krokov pred mamou. „Mami, oni sa iba *nehrajú* na súboj, však? Deje sa niečo iné. Niečo zlé.“

Sklopila hlavu. „Si vnímavý, Havko. Na šteniatko až priveľmi.“ Na chvíľu obaja zdvihli zrak k čírokameňu, no neslnkové nebo bolo úplne čierne. „Už som videla veľa búrok. Táto by mala byť rovnaká, ale aj tak sa mi vzduch zdá akýsi... *napätý*. Nebeskí psi zavýjajú hlbšie ako zvyčajne. Možno sa naozaj iba hrajú, no čo ak...“

Havko ani nedýchal, keď nastražil ušká a vyčkával, čo mama povie.

„... čo ak sa hnevajú?“

Havko sa zachvel. „Čo ich nahnevalo?“ Zamyslel sa. „Kto ich nahneval?“

Psia mama si vzdychla. „Neviem, Havko môj. Možno z neba zbadali nejakého neporiadneho psa, ktorý ich urazil, a teraz nám všetkým chcú pripomenúť svoju moc.“

Havko vytreštil očka. „Čím mohol nejaký pes tak veľmi nahnevať Nebeských psov? A Blesk je predsa ich priateľ – je priateľ všetkých psov. Nikdy by na nás nezaútočil, alebo áno?“

„Máš pravdu. Blesk a Nebeskí psi nás ochraňujú. Možno je za

tým niečo iné. Nikto nemá bystrejšie zmysly ako psi duchovia. Možno vycítili nejakú hrozbu a teraz zavýjajú na celý svet, aby nás vystríhali pred nebezpečenstvom.“

„Pred nebezpečenstvom? Ale veď si vravela, že všetko je v poriadku!“ Havkovi od strachu ovisol chvostík. „Prečo si nám povedala, že sa nemusíme ničoho báť?“

„Sú to iba moje domnienky. Nemá zmysel robiť si starosti, keď je to pravdepodobne iba obyčajný vietor a dážď.“ Psia mama sklonila hlavu a oblizla Havkovi tváričku.

Havko sa odtiahol a pozrel mame do očí. „Lenže ak sa máme niečoho báť, nebude lepšie, keď sa o tom dozvieme? Ako sa inak ubránime?“

Psia mama bola neoblomná. „Strach nijakému psovi nepomôže. Nech už sa deje hocičo, Nebeskí psi nás ochránia.“

V tme za širokameňom opäť zadunel hrom, zdvihol sa vietor a začalo liať ako z krhly. Havko zakňučal a skryl si tváričku medzi mamine predné labky. Odjakživa obdivoval Bleska – odvážneho, verného psa, ktorý ľúbi Nebeských psov ako vlastnú svorku. Havko odrazu nevedel, čo si má myslieť. Čo ak sa psi duch hnevá alebo sa dokonca bojí?

„Netráp sa, Havko môj. Som presvedčená, že Nebeskí psi sa iba hrajú. A ich hry nám tu dole nijako neublížia...“

Havkovi sa mamine slová zdali prázdne, no nechcel sa s ňou hádať. Bude lepšie, keď uverí, že sú všetci v bezpečí a Nebeskí psi čoskoro pokojne zaspia. „Pri hrách narobia naozaj veľa hluku.“

Psia mama ho postrčila ňufákom. „Isteže. Sú predsa mocní Nebeskí psi. Hádám si nečakal, že sa budú hrať *potichu ako myšky*?“ Nežne Havka popohnala späť k súrodencom, obišla tradičný kruh

pred spaním a ľahla si k svojim deťom. Havko sa ešte posledný raz pozrel von, kde dážď opäť bičoval Zemesučku. Uvelebil sa vedľa Piskle, ktorá slabulinko zavrčala, no nezobudila sa.

Vietor zavýjal a udieral do pevného širokameňa. Havkovi sa zježili chlpy za krkom a zatvoril očka. Striaslo ho, keď si spomenul na maminu druhú obavu – že Nebeskí psi možno zavýjajú, aby všetkých psov vystríhali pred nebezpečenstvom.

Čo by mohlo byť až také zlé, aby znepokojilo Nebeských psov?

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko stápol a triasli sa mu nohy. V kruhu psov zavládlo hrobové ticho.

Alfova široká vlčia tvár bola ako kameň. Vyliezol na svoju skalú v strede čistiny a hrozivo sa týčil nad oboma svorkami. Na tráve po jeho boku vyčkávala Strela, krásna štíhla sučka s rýchlymi nohami, a uprene sa pozerala na Šťastka. On sa však na ňu nevládal poriadne pozrieť.

Krpatý Kňučo so splošteným ňufákom otváral papuľu, z ktorej mu visel ružový jazyk. „Vidíte, mal som pravdu! Mestský pes nás špehoval a donášal na nás vôdzkovým psom. V tajnosti sa stretol so sučkou, ktorá sa naňho podobá!“ Kňučo sa obrátil k Belle. Prebodla ho nevraživým pohľadom, až sa mykol a skrčil. „Videl som ich...“

Šťastko sa nútil nezvesiť vztýčený chvost. Nesmie prejavíť podriadenosť a slabosť – v očiach neľútostnej divej svorky by to bol jeho koniec.

Všetci čakali na vysvetlenie, lenže čo by im mohol povedať?

Presne ako žaloval Kňučo, špehoval ich. Ani vo sne by mu však nenapadlo, že Bella použije získané informácie na útok na tábor divej svorky.

Šťastko si premeriaval tváre psov v kruhu.

Čo si len teraz počnem? Ak prejavím oddanosť vôdzkovým psom, divá svorka ma zabije. Ako by som sa však mohol obrátiť chvostom vôdzkovej svorky? Bella je predsa moja sestra...

S vôdzkovými psami zažil veľa radostí a strastí. Lenže divá svorka ho prijala do svojich radov ako vlastného. Spieval s nimi počas Veľkého vytia, keď mu pred očami tancovali psi duchovia. Cítil silu ich pevného puta aj napriek tomu, že mu Alfova prísna hierarchia bola proti srsti.

Nesmel zabúdať ani na Strelu... Kradmo sa pozrel jej smerom a pohľady sa im stretli. V jej očiach videl bolesť a zmätok, no aj záblesk nádeje.

Zdvihla ňufák. „Šťastko statočne bojoval, aby ochránil šteniatka pred líškami. Nech už predtým vykonal hocičo... nie je vôdzkový pes. Teraz je členom našej svorky.“ Zašklbalo jej hebkými ušami a odvrátila zrak. Napriek jasným slovám sa jej hlas triasol.

Akoby chcela uveriť tomu, čo hovorí, pomyslel si Šťastko. Ona chce veriť, že som stále ten, za koho ma považovala...

Šťastko vďačne zaštekala, aj keď si nebol istý, kam patrí.

Pozrel sa na svoju sestru. Bella mierne nakláňala hlavu a prenikavo naňho hľadela.

Vie, že je to pravda. Polovica môjho srdca patrí divej svorky.

Na okamih sa cítil previnilo. Vtom si však spomenul, že Bella je pravý dôvod, prečo sa vôbec pridala k divej svorky! A bola to Bella, kto do tábora priviedol líšky! Určite sa zbláznila, keď sa rozhodla

dôverovať tým prešibaným potvorám. Zradili ju, len čo im ukázala cestu do tábora, zaútočili na Lunu a vyhrážali sa, že jej zožerú šteniatka. Spomenul si, ako sa psi z oboch svoriek prestali biť, aby bránili najmenších, keď sa na nich vrhli líšky – najprv k Šťastkovi pribehla Margarétka a Mulč a potom všetci ostatní. Spojili sily a odrazili krvilačné líšky. Bojovali ako jedna silná svorka...

Šťastko si všimol Lunu a Ohniváka, ktorí postávali niekoľko krokov za oboma svorkami, a ich šteniatka Mrvko a Ňufka – tie, ktoré prežili – sa k sebe túlili medzi mamou a otcom. Šťastkovi zovrelo hrudník od žiaľu, keď si spomenul na hrôzu a rozruch, zúrivy brechot a psov, ktorých životy nadobro vyhasli: malého, bezmocného Fúzika a chudáka Mulča.

Alfa zavrčal a prehovoril hlbokým hlasom: „Šťastko síce istý čas slúžil našej svorke, no to neospravedlňuje jeho zradu. Čo hodláš povedať na svoju obhajobu, *mestský pes*?“

Šťastko si oblizol nohu na mieste, kde mu líška roztrhla kožu, aby získal drahocenný čas. Jeho rýchle uvažovanie ho takmer nikdy nenechalo v úzkych, ale tentoraz nevedel nájsť nijaké slová, ktoré by ho vytiahli z kaše.

Keď som bol pes samotár, žilo sa mi oveľa ľahšie. Pes samotár sa nemusí nikomu klaňať. Lenže čo ak mi v skutočnosti nie je súdené byť samotárom?

Šťastko preglgol, lebo mu vyschlo v hrdle. „Priznávam, že som pomáhal obom svorkám,“ začal váhavo. Od štíhlej hnedo-bielej lovkyně Šípky sa ozvalo vrčanie a vzápätí splynulo s vrčaním Kri-váka a Bystriny, súrodencov s dlhými ušami. Boli členovia jeho svorky, no teraz ho prebodávali pohľadmi a ježili srst'. Šťastko sa premáhal, aby sa nezvrtol na labke a neutiekol do lesa. Keby to

urobil, už nikdy v živote by sa nemohol vrátiť. Musí si zachovať odvahu.

„Všetkých som vás spoznal,“ pokračoval. „A rozmýšľal som... čo ak mi moja pôvodná misia pridať sa k divej svorke bola *súdená*? Zemesučka zavrčala, Riečny pes mi vyjaval cestu k čistej vode, Lesopes ma ochraňoval na ceste do tohto tábora. Na každom kroku som získal priateľov... Strelu v Dome pascí. Moju sestru Bellu v meste... dokonca sa mi zdá, že aj Slniečny pes a Mesačná sučka sa spojili, aby ma zaviedli až sem.“

Šípka naďalej vrčala, no súrodenci stíchli. Šťastkovi bolo jasné, že získal ich pozornosť.

„Videli ste, ako sa svorky zjednotili v boji proti líškam?“ oslovil všetkých psov okolo seba. „Každý mal svoju rolu – nie iba veľkí psi ako Ohnivák a Marta, ale aj malí bojovníci ako Iskra a Margarétka. Psi s rozdielnou minulosťou, diví a vôdzkoví...“ Odmlčal sa a pohľad sa mu zatúlal k zhromaždeným psom. „Ani sa poriadne nepoznáte, a napriek tomu ste všetci nebojácne bojovali za spoločnú vec. Čo ak ma sem psi duchovia priviedli, aby sa obe svorky mohli zjednotiť?“

Alfa sa zlovestne zachmúril, no Iskra, hnede-biela lovkyňa divej svorky, mala zamyslený výraz. Luna a Ohnivák stáli ako sochy zopár krokov od nej nad svojimi dvoma šteniatkami. Vymenili si pohľad a Luna predstúpila.

„Bez pomoci vôdzkových psov by sme prišli o všetky šteniatka, nie iba o Fúzika.“

Alfa ju chvíľu sledoval a potom sa obrátil k Šťastkovi. Polovlkove jantárové oči sa doňho zavrtali. „Nič to však nemení na skutočnosti, že nás oklamal,“ zavrčal. „Šťastko nám do tábora

priniesol nebezpečenstvo a smrť.“ Obrátil neľútostný pohľad na vôdzkových psov. „Moja svorka musela počas súboja s líškami túto bandu slabochov veľakrát zachraňovať. Nikto od nás nemôže čakať, že budeme ochraňovať dospelých psov, ktorí sú slabí ako štence.“

Margarétka sa pri tej urážke zježila a Miki zahrabal v tráve vedľa rukavice od svojho dlholabého.

Bola to však Bella, kto podišiel dopredu.

Šťastkovi sa na okamih zastavilo srdce. Ak bude jeho sestra odporovať Alfovi, iba všetko zhorší. Mohol by Šťastka roztrhať na franforce a vyhnáť vôdzkových psov, len aby im uštedril poriadnu príučku. Lenže Bella sklonila hlavu a oslovila Alfu so sklopeným zrakom na znak úcty. „Uverila som líškam, že sa zachovajú čestne. Bola som *hlúpa* a urobila som zlé rozhodnutie. Bola to chyba, ktorú už nikdy nezopakujem. Úprimne ti vravím, Alfa, že som len chcela, aby si sa s nami *podelil* o svoje bohatstvo. Nechceli sme tvojej svorke ublížiť.“

Alfa zavrchal, vztýčil uši a nadvihol horný pysk, aby odhalil lesklé tesáky.

Šťastko ohromene sledoval, ako si Bella podriadene ľahla. Zakňučala a prevalila sa na chrbát, aby odhalila brucho. „V mene svojej svorky ti čestne prisahám, Alfa, že ak nám dovoľíš zostať, vôdzkoví psi ti budú oddane slúžiť. Budeme plniť tvoje rozkazy a bojovať po tvojom boku, nech divá svorka budí ešte väčší rešpekt široko-ďaleko. Sme lepší lovci, než sa na prvý pohľad zdá, a ochotne budeme svorke pomáhať vo všetkom, čím ju poveríš. Ako odmenu žiadame iba to, aby si sa s nami podelil o jedlo a vodu a ušetril Šťastka. Nechcel tvojej svorke ublížiť. Nepoznal

naše plány, to ti prisahám. Snažil sa najlepšie, ako vedel, aby ubránil šteniatka, keď líšky zaútočili – psia mama to sama povedala.“ Bella sa letmo pozrela na Lunu a sklonila ňufák.

Luna súhlasne zakňučala. Ohnivák strážil syna a dcéru, a keď sa mu opreli o predné nohy, oblizol im hlávky.

Šťastkovi sa upokojovalo rozbúšené srdce a opadal z neho strach. Vedel, čo Bella obetuje, aby sa vzdala pred očami oboch svoriek. Bol si istý, že je to to posledné, po čom jeho sestra túži – posluhovať nemilosrdnému polovlkovi. Urobila to, aby sa postarala o svoju svorku – a aby Šťastkovi zachránila kožuch.

Neopustila ma.

Spomenul si na ňu ako na šteniatko, keď ju všetci volali Piskľa a bola veselá, trochu panovačná, zvedavá a verná. Vždy bola verná.

Alfa si vytrepal strapatý sivý kožuch a poškrabal sa krivým pazúrom za veľkým špicatým uchom. Premeriaval si svoju svorku a vytrieštal oči nad jej ohlasom na Bellin prejav. Šípka neprestávala ježiť srst', no Krivák a Bystrina vyzerali uvoľnenejší a Iskre visel ružový jazyk z papule, lebo sa usmievala. Kňučo odvrátil tvár, kým Luna a Ohnivák stáli vzpriamení a hľadeli jasnými očami na svojho vodcu.

Šťastko zatajil dych a čakal na Alfov verdikt.

„Som ochotný prijať vás,“ prehovoril polovlk napokon, „no zaumiete nízke postavenia. Vycvičíme z vás hliadkových psov a budete sa riadiť najúmornejším rozvrhom. Ak budete presvedčení, že máte na to, aby ste sa pridali k váženejšiemu loveckému oddielu, musíte si to právo *zaslúžiť* usilovnosťou a čestným súbojom. Tak znejú pravidlá mojej svorky.“

